

Dropping Kurkdroog.

“Kurkdroog”, dat was het belangrijkste woord van de mail die onze geliefde voorzitter Glen stuurde aan alle ‘jongens en meisjes’ van het slijpend wiel, op 23 januari van dit jaar om 18.48 uur. Met die mail wou hij ons herinneren aan de dropping die een paar dagen later zou plaatshebben, en waarvoor we om 19 uur aan de Kroon moesten zijn met stevig schoeisel om daar op de droppingmobiel te stappen. Volgens hem zouden wij “fluitend en gezwind” een uurke moeten stappen door gods mooie natuur, en wat de weersverwachting betreft maakte hij er zich vanaf met een kort doch krachtig woord “KURKDROOG”.

Ik ben van heel mijn leven nog nooit zo nat geweest.

Ik had een beetje het gevoel dat hij met zijn mail zijn troepen wou aanmoedigen tot de laatste snik te strijden in de loopgrachten terwijl die troepen begonnen te denken dat ze naar de kermis mochten .

De droppingmobiel van Heremans, voor de gelegenheid omgedoopt tot ‘transport van vee en vlees’, vers en minder vers, klotske met ons een dik halfuur door de kempen, tot ze een plek gevonden hadden waar het regende dat het goot en daar werden we gedropt. Die regen is heel de tijd bij ons gebleven en de intensiteit ervan werd steeds groter; er waren momenten bij dat de nattigheid met bakken uit de hemel viel.

Het was pikkedonker, geen ster of geen planeet aan de hemel te zien, ik wist in de verste verte niet welke richting we uit moesten.... Ik wist zelfs niet waar het noorden was... Blijkbaar waren er bij ons toch enkele heldere geesten die het zandwegeltje in de juiste richting volgden. Wij zouden hen heel wat kilometers verder en vele miljaardes en andere schietgebedjes later, pas terugzien.

Het tempo lag aan de hoge kant, de groep was heel langerrekt, Nicole en ik wandelden in de eerste gelederen hetgeen ik zolang ik lid ben van het slijpend wiel, nog nooit had meegemaakt. Na een kwartiertje stappen kwamen we op een iets bredere weg, die onmiddellijk door Maria Wouters, wie anders, maar deze keer wel in het spoor gevolgd door Denise, werd herkend als de weg tussen Vorselaar en Pulle; trouwens er hing een straatnaambordje met ‘Pallaaraard’ en zelfs ‘Vorselaar’ op.

We zaten dus niet ver van garage Debie, en ik was van oordeel dat we de macadam zouden volgen om langs Zegbroek en Vispluk op de duur ons einddoel te bereiken.. maar niks daarvan, aan de bossen gekomen pakten we het eerste modderstraatje links en daar begon de miserie. Er waren stukken bij waar het echt niet te doen was: modder, drek, goor, prut, slik, slob, bagger, blubber, slijk, plodder... ik weet dat je in zoiets gemakkelijk overdrijft, dus ik hou het erbij dat we tot aan ons enkels in het slijk zakten, maar ik weet dat de diepte van dat inzakken in de loop der volgende maanden zal groeien, van enkels tot knieën, en als de Fons er bij geweest was, zou het zeker ‘tot bijna aan ons edele delen’ geworden zijn, met het accent op ‘bijna’ om ons te laten voelen dat hij zeker niet overdreef. Die edele delen waren ondertussen wel deeltjes geworden en veel edel was er niet meer aan. Stilaan waren we in de achterste gelederen verzeild geraakt en bij elk stuk slijk zag ik de afstand tussen ons en de rest van de groep groeien. Enkel Maria van Jan VDV was nog bij ons, en ze vroeg me af ze mocht inhaken, en ze stak haar

rechterhand onder mijn linkerarm. Voila, in de gietende regen, tot aan de enkels in het slijk, in de donkere nacht, met een vreemde vrouw aan mijn arm. En zo sukkelden we verder, een gefets van links naar rechts, goed oplettend om niet te vallen want dat zou pas echte miserie zijn geweest. We hadden een klein pillampje bij, maar dat straaltje licht was zo petieterig dat ik vreesde dat het elk moment zou uitvallen. Ik was ondertussen gaan inzien dat we de groep nooit meer zouden inhalen, integendeel.. Ik begon te vrezen dat we hen helemaal zouden kwijtspelen; ik ging dus een stap rapper, zonder pillicht, en voor mij in de verte zag ik de lichtjes van de groep en achter mij in de verte het lichtje van Nicole en Maria. Maar, hetgeen ik vreesde gebeurde, ineens geen lichten meer voor mij, dus de groep was waarschijnlijk links of rechts afgedraaid. Ik wachtte op de twee vrouwen, gingen samen verder, tot op het punt kwamen waar ik dacht de groep het laatst gezien te hebben.. en idd, er liep daar een klein paddeke naar links...precies de oprit van het huis dat dertig meter verder stond. Na een korte beraadslaging besloten we drie dingen: ten eerste: dat we de groep niet meer zouden proberen te volgen, ten tweede: dat we niet zouden beginnen te jammeren en te klagen maar dat we zouden blijven lachen zoals het echte slijpers betaamt, ten derde: dat we aan dat huis zouden aanbellen om de kortste weg naar de eerste verharde straat te vragen.. De dag nadien heb ik op het internet gevonden dat de dame die voor ons opendeed Inge Maria De Fre was en dat je bij haar terecht kan als je wat overhoop ligt met je psyche. Zij dacht dus waarschijnlijk dat wij, drie doornatte kiekens die op dit schiernachterlijk uur door een pikdonker bos ploeterden, mogelijke patiënten voor haar waren; ze raadde ons aan even terug te wandelen, dan naar rechts te gaan en even later zouden we dan via een heerlijke macadam op het Plein komen. Dat hebben we gedaan, Plein, Vispluk, Kroon....waar de groep al drie kwartier op ons zat te wachten, maar ons toch met een applaus beloonde. Jan Vdv had ondertussen wel naar zijn Maria gebeld en was content toen hij hoorde dat we alle drie nog in leven waren en dat we, weliswaar kletsnat, maar toch fluitend en gezwind bijna ons einddoel hadden bereikt. We kwamen ook nog enkele fietsers tegen en we hoorden dat ze tegen mekaar zegden dat 'je wel stiepelzot moest zijn om in zo'n weer gaan te wandelen'.

Toen ik mijn jas uittrok en op een stoel hing – er stonden daar trouwens massa's stoelen met een jas erop en een plas eronder, waarvan de grootte recht evenredig was met het volume van de eigenaar van die jas - voelde ik dat er in de zakken een plasje water stond, niet direct de Stille Oceaan, zelfs geen Kaspische Zee, maar met een beetje moeite kon je er toch je handen in wassen. Welnu, in die plas dreef mijn bijna nieuwe Smartphone. Hij is gedurende drie dagen technisch werkloos geweest, het ding weigerde te marsjeren. Niet dat ik daar zoveel om geef want die smartphone heeft mij tot nog toe weinig anders geboden dan smart. De naam kon niet beter gekozen zijn, de phone vol smarten. Je kan er bijna alles meedoen, een foto van je kleinkind op één seconde doorsturen naar een Maori vriend in Invergagill.. Op twee seconden vind je de reisroute van Lille tot in Jacamaca, met kaart, met afstand, met voorziene reistijd, maar één ding kan je niet, nl ermee telefoneren. Voor de naakte eigendom betaalde ik bij Belgacom enkele tientallen euro's, maar voor het vruchtgebruik smeerde men mij een tweejaardurend abonnement aan, dat per maand ongeveer evenveel kost. De naam van dat abonnement is trouwens 'smart + 20'. Die + betekent 'dubbele smart', en die 20 'smart in de 20ste macht'. Ik heb dat ding al enkele keren willen weggoeien, maar het zou heerlijker zijn als ik het platstampte. De aarde heeft zeker een dozijn keren rond haar as gedraaid eer ik er voor de eerste keer in slaagde, als men me opbelde,

het juist ritueel te doen om contact te krijgen. Zo fier als een gieter zei ik mijn naam... maar aan de andere kant van de lijn zei toen iemand 'verkeerd verbonden'. Lap.. Je moet dus dat scherm met je vinger aanraken, op de juiste plaats, touchen noemen ze dat en dan moet jij met datzelfde lichaamsdeel het scherm aaien; het is een beetje de beweging die je maakt als je geld telt. Normaal moet je dan contact hebben met de opbeller, maar ik vermoed dat het, als je de zestig gepasseerd bent, niet meer lukt.

Jef M